

τῆς πατρίδος ἐντολήν. Ὅτε ὑπέστρεψε καὶ ἡτοιμάζετο ἵνα δῶ λόγον τῆς πρεσβεύσεως ὁ συνέτος πατήρ κατ' ἰδίαν αὐτὸν προσκαλεσάμενος τῷ ἔπαι. «Πρόσχες μὴ εἶπες ἐπορεύθην, ὠμίλησα, ἀλλ' ἐπορεύθην, ὠμίλησαμεν ἀποδιδούς τὸ ἥμισυ τοῦ κατωρθώματος εἰς τὸν σὸν ἑταῖρον. Τοιοῦτω τῷ τρόπῳ ἀποδίδωκες τὴν ζηλοτυπίαν καὶ τὸν φθόνον τῆς δόξης, συγχρόνως δὲ δεικνύεις ἔργον ἐπεικεῖς καὶ φιλάνθρωπον». Γνώμη ἀξιόλογος, ἣν ὀλίγοις τοῖς γινώσκουσιν τῶν κυβερνούντων κοινὰ πράγματα, μεγάλα ἢ μικρά, μετὰ συναρχόντων. Μικροψυχοῦντες οἱ πλείστοι δεικνύσιν αὐθάδη ἐγωϊσμόν, οὕτω δὲ φθονοῦνται καὶ μισοῦνται. Δὲν ἐννοοῦσιν οἱ τοιοῦτοι ὅτι ἡ δόξα ἀκολουθεῖ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον τοὺς φεύγοντας καὶ φεύγει τοὺς διώκοντας αὐτήν.

Ὁ Πλούταρχος μετέβη πολλάκις εἰς τὴν Ῥώμην τὸ πρῶτον περὶ τὰ ἔσχατα τοῦ Οὐσεπσιανοῦ καὶ διέτριψε μέχρι τῆς τελευταίας τοῦ Δομιτιανοῦ. Πολλοὶ ἔνδοξοι ἄνδρες ἐτίμησαν τὴν σοφίαν τοῦ Πλουτάρχου καὶ συνέρρεον εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἵνα ἀκοῶνται τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ καὶ ἠθικῶν παραγγελμάτων. Αὐτὸς οὗτος διηγείται ὅτι, ὅτε ποτὲ διελέγετο ἐν Ῥώμῃ, Ῥούστικος, ἀνὴρ ἔνδοξος εὐρισκόμενος μετὰ πολλῶν ἄλλων εἰς ἀκρόασιν τοῦ Πλουτάρχου, ἀνέμεινε τὸ τέλος τῆς διαλέξεως καὶ εἰτα ἀνέγνω τὴν ἐπιστολήν τοῦ Αὐτοκράτορος, ἣν ἔλαβε διὰ στρατιώτου κατ' αὐτὸν τὸν χρόνον τῆς ἀκρόασεως. Αὐτὸς δ' Αὐτοκράτωρ Τραϊανὸς ἐσεβάσθη τὴν ἀρετὴν τοῦ Πλουτάρχου καὶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Σουῖδα ἐτίμησεν αὐτὸν ὑπαικῶς ἀξιώματι ἐπιτάξας τοῖς ἄρχουσιν τῆς Ἰλλυρίας ἵνα μὴ δὲν πράττωσιν ἄνευ τῆς γνώμης τοῦ Πλουτάρχου. Αναφέρεται δὲ παρὰ πολλοῖς ὅτι ὁ Πλούταρχος ἐχρημάτισε διδάσκαλος τοῦ μετὰ τὸν Τραϊανὸν διαδεξαμένου τὸν αὐτοκρατορικὸν θρόνον Ἀδριανοῦ.

Ἐν Ῥώμῃ ὠμίλει ὁ Πλούταρχος ἑλλημιστὶ, καθότι τὴν Ῥωμαϊκὴν γλῶσσαν δὲν ἠγάπησεν νὰ μάθῃ ἕνεκα τοῦ πλήθους τῶν φοιτῶντων εἰς τὸν ἐαυτοῦ οἶκον. ὁμολογεῖ αὐτὸς ἐν τῷ βίῳ τοῦ Δημοσθένους ὅτι λίαν ἀργὰ ἤρξατο νὰ ἀναγινώσκῃ τὰ συγγράμματα τῶν Ῥωμαίων καὶ ὅτι δὲν ἐνόει τῷσιν τὰ πράγματα ἐκ τῶν λέξεων, ὅσῳ ἐκ τῆς γνώσεως τῶν πραγμάτων ἐβοηθεῖτο εἰς τὴν κατανόησιν τῆς σημασίας τῶν λέξεων. Ἡ ἑλληνικὴ ὁμῶς γλῶσσα ἦτο τότε κοινὴ μεταξὺ τῶν ἐπιφανῶν Ῥωμαίων καὶ πολλοὶ ἐν αὐτῇ ἔγραφον, καθάπερ δεικνύσι τοῦ Αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου καὶ ἄλλων Ῥωμαίων τὰ ἑλληνικὰ συγγράμματα.

Τοῦ πολυμαθοῦς τούτου ἀνδρὸς τὰ συγγράμματα διαιροῦνται εἰς ἠθικά καὶ ἱστορικά. Ἱστορικά αὐτοῦ εἰναι οἱ βίοι τῶν ἐνδόξων Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων, ὡς ἱστοροῦντες ἓνα Ἑλληνα παραλλήλως πρὸς ἓνα Ῥωμαῖον. Ἐκ τῶν βίων τούτων ἀπαλέσθησαν κατὰ τὴν γνώμην τῶν κριτικῶν ἐκκαίδεκα, λυπεῖ δὲ ἰδίᾳ τοὺς φιλομαθεῖς ἡ ἀπώλεια τῶν βίων τοῦ Ἑπαμεινώνου καὶ τῶν δύο Σκηπτιώνων τῶν Ἀφρικανῶν. Οἱ

νῦν σωζόμενοι παραλλήλῳ βίοι εἰναι τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ τὸν ἀριθμόν.

Οὐδαμῶς εἰναι παράδοξον ὅτι, σοφὸς τις ἐρωτηθεὶς ποῖον τῶν ἑλληνικῶν συγγραμμάτων ἤθελε προσπαθῆσαι νὰ διασώσῃ ἐάν ἡπειλεῖτο κοινὸς ἀπάντων ὀλεσθῆς ἀπήντησεν τοῦ βίου τοῦ Πλουτάρχου. Διότι τὸ σύγγραμμα τούτου εἶναι πάντος ἐτέρου ἀρμοδιότητα νὰ διδάξῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸν τε δημοσίον καὶ ἰδιωτικὸν βίον. Ὁ ἀληθὺς φιλόσοφος Πλούταρχος δὲν ἐξεθαμβώθη, ὡς πολλοὶ ἱστορικοὶ ἐκ τῆς λαμπρότητος τῶν πράξεων κρίνει τὰ πράγματα κατὰ τὴν ἀληθινὴν αὐτῶν ἀξίαν. Ὁξύνει τὴν κρίσιν τοῦ ἀναγνώστου δεικνύς αὐτῷ ποῦ ἀναντιρρήτως εὐσχηται ἡ ἀληθινὴ δόξα. Δὲν ἐπαινεῖ μάχας μυριονέκρους, ἀλλ' ἐκθειάζει θαυμασίως τὰ συνάδοντα πρὸς τοὺς κανόνας τῆς ἀληθείας, τῆς χρηστότητος καὶ τῆς φιλάνθρωπίας. Δὲν βλέπει μόνον τὴν ἐξωτερικὴν λαμπρότητα, ἣν περιεβάλλοντο πολλοὶ βασιλεῖς καὶ στρατηγοὶ καὶ προσπαθοῦντες νὰ λαμπρυνθῶσιν ἐπὶ μᾶλλον ἐπλήρως τὸ πρόσωπον τῆς γῆς δυστυχίας καὶ ἀθλιότητος, τοὺς ἀπογενομένους τοῦ μορμολυκείου τούτου καὶ παρυσιάζει αὐτοὺς οἷοι ἀληθῶς ἦσαν ἐξ ὧν δὲ τῶν περιστάσεων τοῦ δημοσίου καὶ ἰδιωτικοῦ βίου τῶν ἱστορουμένων πορίζεται ὁ Πλούταρχος ἠθικώτατα γνωματεύματα, ἅτινα ἀκτινοβολοῦσιν εἰς πᾶσαν σχεδὸν παράγραφον τῶν παραλλήλων βίων.

Ὁ χαρακτήρ τοῦ λόγου τοῦ Πλουτάρχου εἶναι ἀνώμαλος καὶ πολλαχοῦ ἀσυνάρτητος ἕνεκα τῶν μακρῶν αὐτοῦ περιόδων οὐχ' ἦτον εἶναι τερπνὸς καὶ ὠραῖος καὶ πλήρης θαυμασίων παραβολῶν, ὁσάκις μάλιστα θέλει νὰ εἰκονίσῃ τὸ κάλλος τῆς ἀρετῆς ἢ τὸ αἶσχος τῆς κακίας.

ΠΩΣ Ο ΠΑΙΣ ΤΟΥ ΜΑΓΕΙΡΕΙΟΥ ΕΓΕΝΕΤΟ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Πρὸ διακοσίων ὀγδοήκοντα περίπου ἐτῶν βοηθός τις ἐχρειάζετο ἐν τῇ ἐνοριακῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Οὐγβορο, μικρᾶς κώμης τοῦ Δεβονσῆρ, ἐν Ἀγγλίᾳ, εἰς δὲ τῶν ὑποψηφίων ἦτο νέος τις περὶ τὰ δεκαεῖς ἔτη γεγονώς, ἐκ τῆς πλησίον κώμης προσελθών. Ἀλλὰ δὲν ἔλαβε τὴν θέσιν ἕνεκα τῆς ἄγαν νεαρᾶς αὐτοῦ ἡλικίας. Ἦτο υἱὸς πτωχῶν ἀλλὰ τιμίων γονέων εἶχε δὲ πολλοὺς ἀδελφούς καὶ ἀδελφάς. Εἶπεν εἰς τὴν μητέρα του μετὰ βαρυθυμότητος καρδίας: Δὲν πρέπει νὰ ἦμαι βάρος πλέον εἰς τὸν πατέρα καὶ εἰς σὲ πρέπει νὰ ἀναχωρήσω νὰ εὕρω ἔργον οἷονδήποτε πρὸς συντήρησίν μου.

Οὕτω δὲ ἀπεχαιρέτισε τὸν πατέρα του, τοὺς ἀδελφούς καὶ ἀδελφάς του καὶ μετὰ μικρόν τι δέμα ἐν χερσὶ ἀνεχώρησε τῆς οἰκίας του. Ἡ μήτηρ του ἐπορεύθη μετ' αὐτοῦ δύο ἢ τρία μίλια ὅπως συνοδεύσῃ αὐτὸν ὅτε δὲ ἐπὶ τέλους ὑπεχρέωθη νὰ ἐπιστρέψῃ, ἐγονάτισε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ὁδὸν καὶ ἐζήτησε παρὰ τοῦ Θεοῦ νὰ τὸν εὐλογήσῃ καὶ νὰ προστατεύσῃ ἀπὸ

παντός κακοῦ. Εἶτα ἐξήγαγεν ὀλίγον χρῆμα καὶ ἔδωκε εἰς αὐτὸν χάριν τῆς ὁδοιπορίας, ἀσπασάμενοι δὲ ἀλλήλους καὶ κλαίοντες ἀπεχωρίσθησαν.

Μετ' οὐ πολὺ ἀφίκετο εἰς τὴν πόλιν τοῦ Ἑξέτερ. Ἐπῆγεν εἰς τὴν καθεδρικὴν ἐκκλησίαν περιεπλανᾶτο δὲ εἰς τὰς ὁδοὺς· εἰσῆλθεν εἰς τὰ μαγαζεῖα ἀλλὰ πρὸς ὅσους ἀπετάθη τὴν ἡμέραν ἐκείνην οὐδεὶς εἶχε ἐργασίαν δι' αὐτόν. Ἐπὶ τέλει εὗρέθη ἱστάμενος παρὰ

ἡδύνατο νὰ πορισθῇ γνώσεις ἐκ τῶν βιβλίων, θὰ καθίστατο ἄξιος θέσεως ἡμέραν τινα ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ. Ἦτο ἀπλὴ σκέψις καὶ τάχως παρῆλθε τῆς διανοίας του. Ἀνεχώρησεν ἀπὸ τοῦ Ἑξέτερ καὶ ὁδοιπόρησεν ἐφ' ἱκανὸν διάστημα ἕως τοῦ ἀφίκετο εἰς Ὁξφορντ. Οὐδένα ἐκεῖ ἐγίνωσκεν. Ἀλλὰ διελθὼν διὰ τοῦ Ἑξέτερ ἠρώτησεν ἐν τῷ ἐκεῖ Κολλεγίῳ ἐὰν ἐδέχοντο νεανίαν τινα ὡς αὐτὸν νὰ ἐργασθῇ δι' αὐτούς.

Ὁ παῖς τοῦ μαγειρείου.

παραθύρῳ τινι βιβλιοπώλου θεωρῶν τὰς σειρὰς τῶν βιβλίων. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἀνυψώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶδεν ἐν μιᾷ στιγμῇ τὸν καθεδρικὸν ναόν, ἡ σκέψις δὲ ἀμέσως διεσπλάσθη εἰς τὸν νοῦν του ὅτι ὑπῆρχε σχέσις τις μεταξὺ τῶν βιβλίων τούτων καὶ τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ. Ἐὰν ἐκεῖνος, καὶ τοι πτωχός,

καὶ πράγματι ἐχρειάζοντο νεανίαν τοιοῦτον καὶ τὸν μετεχειρίσθησαν εἰς καθαρισμὸν τῶν μαγειρικῶν σκευῶν, περονίων, μαχαιρίων, εἰς στίλβωσιν ὑποδημάτων καὶ ἐν γένει ὡς βοηθὸν ἐν τῷ μαγειρείῳ.

Ὁ Ἰωάννης ἦτο πιστὸς ὑπηρετὴς καὶ τάχως ἐκτῆσχε τῆς εὐνοίας πάντων τῶν ἐν τῷ κολλεγίῳ. Ἐπειδὴ

δὲ εἶχε πλείστας ὥρας ἀναπαύσεως κατέγιεν εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς Λατινικῆς καὶ Ἑλληνικῆς. Προκάλει δὲ τοὺς ἀστεϊσμοὺς τῶν διδασκάλων βλέπόντων αὐτὸν νὰ ἀναγινώσκη ἐν τῷ μαγειρείῳ. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἔπαυσαν οὗτοι τοὺς ἀστεϊσμοὺς καὶ ἐπλησίασαν αὐτὸν καὶ εἶδον ὅτι μόνος ἄνευ ἄλλης βοηθείας κατάρθωνε νὰ ἀναγινώσκη τὸν Ὅμηρον καὶ τοὺς Λατί

ἐν ᾧ ὑπῆρτεν ὡς βοηθὸς τοῦ μαγείρου. Κατὰ τὸ τέλος τοῦ χρόνου ἐκείνου ἐγένετο ἐπίσκοπος τοῦ Βόρ-σεσδερ, καὶ τότε ἀπεδείχθη ἡ ἀλήθεια τῆς σκέψεως ἣτις διήλθε διὰ τοῦ νοῦς αὐτοῦ παρὰ τῷ παραθύρῳ τοῦ βιβλιοπωλείου τοῦ Ἐξετερ, ὅτι ὑπῆρχεν ὁδὸς διὰ τῶν βιβλίων πρὸς ἀπόκτησιν θέσεως ἐν τῷ καθεδρικῷ γὰρ.

Ὁ Λιτρέ.

νους ποιητὰς. Τότε δὲ οἱ διδάσκαλοι τὸν ἀπεμάκρυνον τοῦ μαγείριου καὶ τὸν ἔθεσαν ἐν ταῖς τάξεσιν, καὶ ἐγένετο εἰς τῶν πρώτων μαθητῶν δι' ὃν ἐσεμνύοντο. Μετ' οὐ πολὺ ὁ Ἰωάννης ἐγένετο διδάσκαλος τῆς θεολογίας, ἐπὶ δὲ εἰκοσι ἐπτὰ ἔτη εἰργάζετο ὡς διδάσκαλος καὶ συγγραφεὺς βιβλίων ἐν τῷ κολλεγίῳ

Ὁ ἐπίσκοπος Πριδὼ οὐδέποτε ἠσχύνθη ἐπὶ ταῖς δοκιμασίαις αὐτοῦ. Ἐφύλαξε τὰ δερμάτινα ἐνδύματα ἐν οἷς ἀπῆλθε τῆς οἰκίας τοῦ πατρὸς του μέχρι τοῦ γήρατος αὐτοῦ. Ἐπεθύμει νὰ ἐπισκέπτηται τὸ χωρίον ἐν ᾧ ἐγεννήθη, μεγάλως δὲ ἠγάπα τοὺς γονεῖς του, καὶ οὐδέποτε ἐπαύσατο δεικνύων σεβασμὸν πρὸς αὐτούς.

Ηγάπα νὰ πιστεύῃ ὅτι ἡ προσευχὴ τῆς μητρὸς του ἐτελεσφόρησεν τὰ συμβάντα δὲ τοῦ βίου αὐτοῦ τὰ τε εὐτυχὴ καὶ δυστυχὴ πάντοτε ἀπέδιδεν εἰς τὴν θεῖαν Πρόνοιαν.

Η ΕΞΕΓΕΡΣΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ

Ἐτελεύτησεν ἄρτι ἐν Παρισίοις εἰς τῶν διαπρεπεστάτων σοφῶν καὶ συγγραφέων τῆς Γαλλίας, ὁ Λιττρέ, ἀνὴρ μέγα ἐν τῷ ἐπιστημονικῷ κόσμῳ κτησάμενος κύρος ἕνεκα τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ. Ἀνῆκε εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου Κόντ ιδρυθεῖσαν σχολὴν τῆς θετικῆς φιλοσοφίας ((philosophie positiviste) μετὰ πολλοῦ ζήλου ὑπερμαχήσας τῶν δογμάτων αὐτῆς. Ἦτο ἀδάπτιστος, ἄθεος· περιεφρόνει καὶ ἐνέπαιζε τὴν θρησκείαν τοῦ ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ σταυρωθέντος ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν τοῦ κόσμου. Ἀλλ' ὀλίγας ἐβδομάδας πρὸ τῆς τελευτῆς αὐτοῦ τὸ πνεῦμα τοῦ διαταράσσεται ὑπὸ μελαγχολικῶν σκέψεων· ἐξηγέρθη ἡ συνείδησις αὐτοῦ καὶ κατείδε τὸ βάραθρον εἰς ὃ ἐξωθεῖτο· ἐπίστευσεν τότε εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν καὶ εἰς τὴν ἀνταπόδοσιν, ἣν τέως πεισμόνως ἤρνεϊτο. Προσκαλεσάμενος ἱερεῖα ἐξωμολογήθη, τὴν δὲ προτεραίαν τοῦ θανάτου αὐτοῦ βαπτισθεὶς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ἐκοινωνήσας τῆς θείας εὐχαριστίας. Ἐδεήθη τοῦ Θεοῦ νὰ συγχωρήσῃ τὰς ἁμαρτίας αὐτοῦ καὶ μετὰ συντριβῆς καρδίας ἐπεκαλεῖτο τὸ ὄνομα τοῦ Αὐτρωτοῦ, ὃν ἐν τῷ βίῳ περιεφρόνει· τὸ ὄνομα δὲ τοῦτο προφέρων παρέδωκε τὸ πνεῦμα εἰς τὸν πλάστην. Μέγα τὸ ἔλεος τοῦ ὑψίστου καὶ μεγάλη ἡ ἐν τῇ καρδίᾳ φωνὴ τῆς συνειδήσεως ἥτις εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ.

Ο ΜΑΡΤΥΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

Δὲν εἶναι μυθιστορία εἶναι γεγονὸς, πιθανὸν ὅμως νὰ μὴ εἶναι μόνον εἰς τὸ εἶδος του. Ὅπως δὴποτε καὶ ἀνέχῃ τὸ πρᾶγμα διηγούμεθα ὅ,τι ἤκουσα καὶ εἶδον. Ἐκαλεῖτο Δουβιβίε, παιδίον γενναῖον, πρᾶον ὡς ἄρνιον, ὑπηρετικόν, εὐχαρι... Πλὴν τὸ δυστυχὲς ἦν καταβεβλημένον ὑπὸ τινος ἐλαττώματος... Τί λέγω; ὑπὸ ἀληθοῦς μονομανίης...

Οἱ τυπογραφικοὶ χαρακτῆρες κατεγοήτευον αὐτὸ, τὸ ὄνειρόν του καὶ ἐξ αὐτῶν ἔτι τῶν θρανίων τοῦ σχολείου ἦτο νὰ ἴδῃ τὸ ὄνομά του τετυπωμένον. Αἱ δὲ μόλις ἐξῆλθε τοῦ πανεπιστημίου *alma mater* οὐδὲν σπουδαιότερον εἶχε, εἰμὴ νὰ ριφθῇ ὡς ἀπηλπισμένον εἰς τὴν φιλολογίαν.

Δυστυχὲς παιδίον!

Τὸ βλέπω εἰσέτι διατρέχον ὅλα τὰ γραφεῖα τῶν ἐφημερίδων μετὰ τα χειρόγραφα του ὑπὸ μάλῃς. Οἱ ὑπηρετῆται τὸν ἐγνώριζον καὶ ὅτε διέκρινον αὐτὸν εἰς τὰ κάτω τῆς κλίμακος ἀνέκραςον.

Ἐ! Κόρις!... ἀνωφελῶς ἀναζητεῖτε!... δὲν εἶναι τις ἐν τῷ γραφεῖῳ.

Ἐκεῖνο ὅμως ἀπαθὲς, ἀποφασιστικόν, πλήρες ἐλ-

πίδος ἀνῆρχετο τὰς βαθμίδας καὶ εἰσδύον ἐν μεγάλῃ βίᾳ εἰς τὸ γραφεῖον ἔλεγε·

— Θὰ προσμείνω τὸν συντάκτην. Τέλος κατήντησε νὰ τὸν θεωρῶσιν ὡς ἐπιπλόν. Ὑπνώττειν ἐν τινὶ γωνίᾳ ἐπὶ ὁλοκλήρους ὥρας ὑπ' οὐδενὸς παρατηρούμενος· ἐπερίμενε τὸν συντάκτην!

Ἐνίοτε—σπανιώτατον τὸ τοιοῦτον—ἐλάμβανε ἐπὶ τινὰ στιγμὴν ἐλπίδας ἐγένετο δὲ τοῦτο δασάκις τὸ προσωπικόν τοῦ γραφείου ἤλασσε. Οἱ νεωστὶ ἐρχόμενοι μὴ γινώριζοντες αὐτὸν ἐδέχοντο ἐνίοτε τί ἐκ τῶν χειρογράφων του ὑπισχνόμενοι εἰς αὐτὸν νὰ τὸ ἀναγνώσῃ.

Δὲν ἐχρειάζετο πλεόστον διὰ νὰ ἐπανακάμψῃ εἰς τὴν μετριότητα κατοικίαν του, λαμβάνων στάσιν ἰδιαιτέρην καὶ καταμετρῶν τοὺς διαβαίνοντας μετ' αὐτοῦ τοιοῦτον, ὡς νὰ τοῖς ἔλεγε...

Χαίρετε!... Καὶ ἐγὼ ἐπίσης θὰ ἴδω ἴσως αὔριον τὸ ὄνομά μου τετυπωμένον.

Αὕτη ἡ ἐπαύριον δὲν ἐφαίνετο ποτέ!

Πλὴν!... ἀπατώμαι... δις παρ' ὀλίγον νὰ γίνῃ.

Πρῶτον εἰς τινὰ τῶν νεκρογεννῆ των ἐκείνων νησῶν, αἵτινες παραδίδουσι τῷ Θεῷ μετὰ τὸν τρίτον ἀριθμὸν τὸ πνεῦμα, ὅπερ ἡδύνατο νὰ ἔχῃσι.

Ὁ ἀτυχὴς Δουβιβίε μόλις ἐπίστευσεν ὅ,τι ἔβλεπε.

Πλὴν ἦτο ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας, καὶ εἰς εὐτυχίαν ἀνέκφραστον ὁπότε ὁ διευθυντὴς τοῦ φύλλου τῷ εἶπεν·

— Ἐλθετε ἀπόψε νὰ λάβητε τὰς διορθώσεις.

— Τὰς διορθώσεις!... Τὰς διορθώσεις κάτωθι τῶν ὁποίων θὰ εὐρίσκονται τὰ ὀκτὼ ταῦτα στοιχεῖα Δουβιβίε. Ἐβλεπεν ὄνειρον ἐρηγορῶς, οὕτω τοῦλάχιστον ἐνόμιζε.

ὦ! πόσον ἡ ἡμέρα τῷ ἐφάνη μακρὰ! πλὴν τέλος παρήλθεν αὕτη.

Μόλις ἐφθασε ἡ πέμπτη ὥρα καὶ ὁ Δουβιβίε μετὰ πάλλουσαν καρδίαν εἰσῆλθεν εἰς τὸ τυπογραφεῖον ἐνθα τῷ ἐνεχείρισαν δύο ράκη χάρτου ὕψους ἕνεκα τῆς προσφύσεως τοῦ πιστηρίου... Ἐθριάμβευσε...

Δεκάκις ἀνέγνωσε καὶ ἐπανεγένωσε τὸ ἄρθρον του... Εἰκοσάκις ἐγένεθη τῆς εὐτυχίας τοῦ νὰ θαυμάσῃ τὴν ὑπογραφὴν του.

Τὴν ἐπαύριον λίαν πρῶτ' ἐπορεύετο εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος, ἵνα ζητήσῃ τριάκοντα ἀντίτυπα μετὰ τοῦδε ἀνεκδότου πεζῆς συγγραφῆς του.

Πλὴν... κατηραμένη ἀπάτη ἡ θύρα ἦτο κεκλεισμένη, ἐργάτης δὲ τις τῷ λέγει περιφρονητικῶς.

Τὸ ἄρθρον σας!... Τὸ φύλλον δὲν ἐξεδόθη καὶ δὲν θὰ ἐκδοθῇ διότι, ἐπειδὴ χρεωστοῦσι πολλὰ χρήματα εἰς τὸν τυπογράφον ἀρνεῖται οὗτος νὰ τὸ τυπώσῃ.

Ἡ δευτέρη συγκίνησις τοῦ δὲν ὑπῆρξεν ἥττον δριμύτητος πρῶτης.

Ἡ πεζὴ συγγραφὴ τοῦ ἐγένετο ἐπίσης δεκτὴ μετὰ